

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Notæ In Notas Willelmi Wendrockii Ad Ludovici Montaltii
Litteras, Et In Disquisitiones Pauli Irenæi Inustæ**

Fabri, Honoré

Coloniæ, 1659

Nota III. De Simonia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39536

& usus in Ecclesia receptus hujusmodi opinionibus aliquod pondus conciliant. Consule Cardinal. De Lugo sect. 3. per totam, qui multos etiam citat.

N O T A I I I.

De Simonia.

Iterum hoc loco *furiosum* illum Apologistam im-
tis: * & primò quidem increpas, quod Epistolam
duodecimam Montaltii dissimulet. Turbatus videris,
Willelme, adeò ut revera nescias, quid dicas. Nam
contra illam duodecimam potissimum agit Apologi-
sta eamque expressè appellat, refutatque pag. 53. &
54. Sed falsò, inquis, Montaltio affingit, quasi divi-
tibus præciperet, ut se etiam statui suo necessariis
spolient, quò periclitantem aliorum statum tuean-
tur; *cujus opinionis*, inquis, *ne vestigium quidem in Mon-*
taltii Epistolis reperias. Itane verò? at Montaltius in ex-
tremis necessitatibus etiam necessaria largienda esse
sensit, ipso ferè initio Epistolæ 12. extremam autem
necessitatem cum urgente & gravi confundit. Tu ip-
se suprà propter hoc vapulasti ad pag. 325. Porro
Theologi jacturam status aut famæ inter magnas ne-
cessitates recensent. Igitur rectè Apologista per legi-
timum ratiocinium illam vobis opinionem imputa-
vit. Sic enim ratiocinatur: in magnis, urgentibus, ex-
tremis necessitatibus (nam hæc tria apud vos idem
sonant) necessaria sunt largienda; hæc propositio
Montaltii expressa est: sed evidens jacturæ status pe-
riculum, est magna necessitas; ut ferè omnes Theo-
logi dicunt: igitur in evidente jacturæ status pericu-
lo, necessaria largienda sunt.

Ad Simoniam deindè orationem convertis: sed im-
prudens,

* Pag. 332.

prudens, vel ut veriùs dicam, malignè peccas, ut supra. Nam doctus Apologista, quem utinam bene intelligeres, id duntaxat asserit, nullam esse Simoniam contra jus divinum, sine ratione pretii & venditionis, formaliter scilicet, vel æquivalenter, ut ajunt: æquare autem, vel comparare pretio unum alteri, idem est, quod vendere, vel emere, id est, ita dare unum, ut indante resultet jus ad aliud recipiendum; & consequenter obligatio in accipiente illud ipsum cedendi. Si hæc non capis, mi homo ad forum venalium potiùs, quàm ad Scholam mihi sanè videris esse amandandus.

Nec est, quod timeas, * ne juris humani Simoniam facili negotio Casuistæ amoliantur, vel leges contra eam latæ desuetudine abrogentur. Ne sis quæso sollicitus: quid tuâ interest? Romani Pontifices non modò leges ab Antecessoribus super hac re conditas sæpè renovant, sed etiam novas condunt. Quod verò dicis, nihil vulgarius esse; quàm ut Episcopi Sacerdotia conferant, ob præstitam ipsis gratuitam operam, quod Simoniacum esse contendis; reverà Illustrissimo Prælatorum Ordini injuriosum est: ac proinde dignus es, in quem ipsi severiùs animadvertant. Quasi verò jura expressa non sint, quæ ab Apologista citantur. At inquis, Apologista docet, pœnas contra Simoniacos latas, in eam duntaxat Simoniam cadere, quæ est juris divini; quæ cum rarò accidat, frustra essent tot Conciliorum Decreta, contra Simoniacos edita. Imponis Apologistæ, qui tantummodò refert opinionem aliquot Theologorum, qui docent, pœnas per aliquod Decretum verbis generalibus expressum Simonix impositas, ad Simoniam juris divini, quæ propriè Simonia est, contrahendas esse; non verò ad aliam, quæ est juris Ecclesiastici, extendi. Hæc est

est opinio, quam merè recitat, per modum exempli, seu comparisonis; non tamen illam suo calculo donat: nec in exemplis & comparisonibus veritas requiritur, sed mera analogia.

Scit autem Apologista, multa jura esse, in quibus expressè nonnulla Simonix pœnis subjiciuntur, quæ alioquin citra prohibitionem, & nisi exprimerentur illicita non essent. Apologistæ sententia doctrinæ Suarez omnino consentit *tract. de Simon. cap. 55. n. 19.* Nam, inquit, generalis est regula, pœnas maxime cadere in Simoniam juris divini: nihilominus talia esse possunt verba legis, ut puniant aliquam Simoniam juris Ecclesiastici, licet minus propriè Simonia sit, id est, sit Simonia quia prohibita, non prohibita quia Simonia. Faceret denique Deus immortalis, ut Simonia rarior esset! fatius enim est, frustrà esse legem, quam contra legem peccari. Id desiderandum quidem, sed vix sperandum; etiam in tua Gallia Wilhelme, in qua hoc vitium tam altas radices egit. Audio enim in aliquot Provinciis Simoniacæ pacta impunè palàm iniri: pacta, inquam, pecuniaria pro beneficio. At nullum pactum pecuniarium, in hac materia, *furiosus* ille tuus Apologista à Simonia liberat. Per te mihi liceat unum sciscitari: utrum cedere, aut conferre alicui Sacerdotium, ea lege, ut errores Jansenii defendat, & contra Jesuitas & Casuistas famosos libellos scribat, Simonix tribuendum sit? nunquid enim non est temporale pro spirituali, temporale, inquam, non humanum, sed diabolicum?

Afferis deinde, omnibus Decretis, & legibus Ecclesiasticis vetari, ne quocunq̃ue modo, vel titulo, pecunia accipiatur, etiamsi non detur ut pretium. Ut hoc probes, quinque loca producis; in quibus tantummodò agitur de ordinandis Presbyteris, Diaconis,

nis, Clericis, vel consecrandis Episcopis. * At, ni fallor, in materia beneficii, Apologista versatur. Præterea ex iis dumtaxat habetur, in Ordinatione, commoda, id est, lucra, Simoniaca scilicet, fugienda esse; Episcopatum, Presbyteratum, Diaconatum per pecunias non esse obtinendos; nec pro iis præmium offerendum; sine cauponatione Ordinationem peragendam. Cuncta hæc pretium denotant. Non diffiteor tamen esse aliqua jura, quibus pro obtinendo beneficio, aliquid quovis modo dari prohibetur; & nisi adsit alius titulus honestus, eo ipso, quod datur aliquid, ad beneficium obtinendum, ut pretium dari censetur. Sed hæc ad Apologistam nihil faciunt, qui omne pactum excludit, & re primùm accepta, ex mera deinde gratitudine, vel alio titulo honesto, beneficium conferri supponit, præscindendo ab omni lege humana. Accusas denique Simoniam illum, qui pecuniam promittit sine intentione solvendi. Sed multi dicunt, non esse Simoniam, te, haud dubiè, longè doctiores, ut Cajet. tom. 2. Opusc. tract. 9. q. 2. Sot. lib. 9. q. 8. art. 1. Tolet. in Summ. lib. 5. c. 90. n. 4. Petr. Navarr. lib. 2. de rest. n. 411. Suar. tract. de Simon. cap. 42. n. 5. Nempe ille, qui fingit, non habet voluntatem emendi; igitur nec Simoniam Mentalem ut vocant, sola mente conceptam, igitur nec eam, quam dicunt Conventionalem seu pacto firmatam, quæ Mentalem supponit: alter verò qui non fictè promittit, Mentalem habet. At ridiculus es, cum dicas, eum, qui pecuniam fictè promittit, per pecuniam ad Sacerdotium pervenire. Quomodò per pecuniam, si nulla pecunia intercedit? Quod dicis, corrumpi Judicem, per promissum falsum; itemque illum, à quo, qui fictè promittit, accipit deinde Sacerdotium: utrumque verum est; sed non est Simonia; quia non obti-

obtinetur beneficium per pecuniam, sed per promissum falsum. Prohibet demum Concilium Melphitane quis dato vel promisso Episcopalem dignitatem assequi nitatur. Promisso scilicet vero, non falso & ficto. Non tamen negabit quispiam, quin ille, qui fictè promittit, graviter delinquat, & mendacium sacrilegum cum maxima irreverentia committat. Nihil enim obstat, quò minùs peccatum sit, & Simonia non sit. Fuit aliquando, qui dixerit, non neminem inter Casuistas, quod paulò laxior esset, esse agnum, qui tollit peccata mundi. Id per jocum dictum fuit. Ausim tamen seriò dicere, ita vos hominum generi esse infensos, ut longè plura, quàm re ipsâ sint, peccata esse velitis, licèt communem omnium obstinatè negetis Servatorem. Hinc Diaboli partes agitis, cui maximam hominum partem à communi redemptione rejectam devovistis. Hinc non grassatorum modò & *sicariorum*, quod justo joco Apologista vobis exprobravit, sed ipsius Diaboli *sicariorum* principis insignes patronos agitis.

In Epistol. decimam tertiam,

NOTA VNICA.

De Homicidio.

TAnti est impudentem esse, * & frontem omnino posuisse; fabulam alapæ Compendii à Jesuita quodam impactæ, quam pro vera historia scurra tuus in solita famosarum literarum scena exhibuerat, tota Gallia cognovit: Apologista, illius narrationis falsitatem, adductis etiam testibus omni

* Pag. 278.